

[Hilmar Baunsgaard.]
 konsekvenser vi ikke altid har haft i erindring. Det må her siges, som jeg sagde om Vietnamkonflikten, at det er nødvendigt, at man ikke lukker øjnene for den viden, man har om visse af tingene. Vi har den viden, at den fredeliggørelse af forholdene i Mellemøsten, man ønsker, kan man ikke få på grundlag af en militær spærring af Akababugten. Derfor må det selvfølgelig, som det ærede medlem hr. Poul Møller sagde, blive en opgave at få denne spærring hævet. Det er klart, at man ikke kan få fredelige tilstande med den indflydelse, dette forhold har på Israels situation, og med det brud, det jo er på internationale retsregler at spærre et internationalt farvand; så kan man i bedste fald ikke få fred i dette område.

Jeg kan heller ikke her lade være med at nævne, at vi jo nok i vor forskellige stillingtagen til forskellige forhold i den internationale politiske situation burde erindre os det altid eksisterende behov for at se sammenhængen i tingene. Hvor mange gange har vi ikke her i det høje ting stået og diskuteret tragedien i den amerikanske afvisning af kinas optagelse i FN? Der er vel ingen af os, der til trods for handlingsforløbet i sikkerhedsrådet tør afvise en betragtning i retning af, at nogen fordel var det i hvert fald ikke, at den fungerende formand for sikkerhedsrådet var en repræsentant for Formosakina, da krisen i Mellemøsten opstod. Der er en sammenhæng imellem de fejltagelser, man begår ét sted, og de følger, det kan få et andet sted. Der er vist grund til virkelig at bedømme også dette i sammenhæng.

De bemærkninger, der er faldet om situationen i Grækenland, deler jeg, dog måske med et vist forbehold over for nogle af dem, det ærede medlem hr. Poul Møller fremsatte. Jeg kan ikke lade være med at stille det spørgsmål til den højtærede stats- og udenrigsminister om, regeringen har gjort sig overvejelser i retning af at bedømme mulighederne for sammen med andre nordiske lande at få Grækenland, lad mig sige indkaldt til bedømmelse for Europakonventionens instans for krænkelse af menneskerettighederne og de fundamentale frihedsrettigheder. Jeg bemærkede nok, at det ærede medlem hr. Per Hækkerup sagde,

at når partier, der i sin tid gik imod dansk medlemskab af NATO, nu kræver, at et NATO-land i særlig grad skal være vågent over for, hvad der er sket i Grækenland, og oven i købet kan tillade sig at sige, at det er beklageligt, at NATO-organisationen som sådan ikke har reageret, så må det vel være et udtryk for, at man nu anerkender og accepterer NATO. Jeg tror ikke, det ærede medlem hr. Per Hækkerup skulle have draget den konklusion. Det må vel være en selvfølgelig politisk opgave i et samfund, der igennem en traktat er bundet til medlemskab af NATO, at erindre om, hvad der er NATOs forudsætning, hvad der er NATOs formål, og hvad der er dets angivne retningslinjer; og, når disse brydes, påpege, at der synes at være manglende overensstemmelse.

Om den europæiske situation i øvrigt vil jeg gerne sige til statsministeren, at vi jo fra den radikale folketingsgruppe har sendt et brev til statsministeren om muligheden for, at regeringen ville tage et initiativ til at få Vesttyskland til at anerkende Oder-Neissegrænsen. Vi har ikke fået noget svar, i hvert fald ikke noget formelt svar, og det beklager jeg for så vidt. Jeg gør det ikke, fordi jeg ikke er klar over, at der er mange, mange ting, der hænger sammen med det; men jeg tror alligevel, at statsministeren slap lidt for let om ved det, da statsministeren beskæftigede sig med denne radikale henvendelse i Studenterforeningen og sagde, at det ikke tilkommer Danmark at blande sig i andre regerings holdning. Det er jo ikke en indstilling, statsministeren f. eks. har ladet gå igen i forholdet til Grækenland; og jeg er enig med statsministeren i denne del. Men det kan heller ikke være rigtigt at anvende en sådan betragtning, når man er allieret med Tyskland, når man er nabo til Tyskland.

Det tyske problem hænger jo meget sammen med hele den europæiske situation, men den danske sikkerhedspolitik hænger også sammen med det tyske problem. Derfor vil jeg gerne spørge statsministeren, om man i regeringen ville overveje — og heri kunne jo så være indeholdt en slags svar på den henvendelse, vi har rettet — at arbejde for, måske ligefrem tage initiativet til, afholdelse af en europæisk sikkerhedskonference,